

og jeg mener, at naar det ærede Medlem staar frem og siger dette, har han Ret i at sige det. Men saa mener jeg ogsaa, han har Uret i at forlange, at andre skulde vide langt bedre Besked end han, der dog som Indenrigsminister havde med disse Sager at gøre. Disse Mennesker skulde dog ikke kunne vide mere end selve den vedkommende Minister.

Det ærede Medlem siger, at det er et Dokument, der indeholder en rystende Anklage. Ja, det kan jeg forstaa, det maa for det ærede Medlem være en rystende Anklage. Det ærede Medlem ser nu, at vedkommende, samtidig med at han gav samfundsmæssige Raad, som det ærede Medlem siger, ogsaa varetog sine egne Interesser paa en saadan Maade, at vi ikke vilde følge den Fremgangsmaade, hvis det var nu. Jeg mener ikke, at det ærede Medlem den Gang kunde vide dette, men saa kan han heller ikke optræde her og sige om andre Folk, som varetog deres egen Interesse, samtidig med, at de bar Sten til en samfundsmæssig Bygning, at de skulde vide, at Ballin vilde bestikke dem. Det kunde de lige saa lidt vide som det ærede Medlem.

Det ærede Medlem kom saa ind paa, at det at modtage Gaver fra Etatsraad Glückstadt og Hr. Ringberg, fra Landmandsbanken, var noget ganske særligt, det var noget, som man ikke maatte gøre, og det maatte undersøges til Bunds, hvem der havde modtaget disse Gaver. Ja, nu ser vi jo med andre Øjne paa det end den Gang, men jeg gad vide, hvor egentlig Grænsen er. For hvis vi skal til at undersøge Spørgsmaalet om de Gaver, der blev givet af Landmandsbankens Direktører, Smaagaver maaske, noget, som maaske var ganske naturligt i mange Situationer, hvor skal man saa sige Stop? Skal vi saa ogsaa til at undersøge, hvor tidligere Delegationsmedlemmer er kommet til at skyldte Staten Penge? Skal vi saa ogsaa undersøge, om de er juridisk eller moralsk forpligtede i saadanne Tilfælde? Skal vi ogsaa til at undersøge det? Jeg tænker her paa en Mand, der paa et vist Tidspunkt var kommet til at skyldte Landmandsbanken 16 Millioner. Han stod samtidig som Regeringens Raadgiver, man kaldte ham oven i Købet Rigsforstanderen her i Landet. Han skyldte paa et vist Tidspunkt 16 Mill. Kr. til Landmandsbanken. Det var en særlig Begunstigelse, der blev ydet ham. Han kunde igen yde særlige Begunstigelser til andre. Han kunde opholde en hel Del Bladforetagender, un-

derstøtte Bladforetagender rundt omkring. Vil nu ogsaa det ærede Medlem have rodet op i dette? Skal vi nu ogsaa her til at se paa: Er det juridisk eller moralsk rigtigt, at han har gjort det? Kan han muligvis ikke betale flere Penge tilbage, idet disse Bladforetagender selvfølgelig vil sige: Vi har tilføjet ham et Tab paa et vist Tidspunkt, men vi er moralsk forpligtet til at betale det tilbage. Jeg synes, det vilde være forkert, om man i den Grad fortsatte, men jeg ser ikke, hvordan vi, naar det ærede Medlem vil have alt frem for Offentligheden, overhovedet skal komme til en Begrænsning. Det vilde dog være for haardt, om man skulde til at undersøge, hvem og til hvilke Formaal vedkommende har ydet Gaver. Var det, for at den Politik, han førte, kunde vinde Tilslutning rundt om i Landet? Vi er jo ude i det fuldstændig meningsløse, hvis vi kommer ind paa at undersøge det juridiske og moralske i, at man skal betale tilbage det, som man paa et vist Tidspunkt har modtaget, et Tidspunkt, hvor det, som nu er sket, slet ikke var forudset. Men jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem kan komme udenom det. Det ærede Medlem siger saa lidt rundt om ved Møder til Folk: I maa være stolte og vigtige af, at I er Kautionister for den fine Landmandsbank! Jeg synes, at det ærede Medlem skulde føje til: I maa være stolte af, at I nu har betalt en Gæld for den tidligere saakaldte Rigsforstander, en stor Gæld, hvoraf maaske en hel Del Penge er anvendt i almene Øjemed: til Underhold af den radikale Presse o. s. v. Det maa det ærede Medlem ogsaa sige samtidig med det andet.

Jeg indrømmer, at der er afsløret meget hæslige Spekulationer i Landmandsbanken, men een Spekulation er dog den hæsligste af alle, nemlig den ligefrem at spekulere i Skændsel, og det synes jeg ikke vi maa komme til. Derfor kan jeg ikke rigtig finde den dybe Indignation hos det ærede Medlem, naar han i Retfærdighedens, i Sandhedens, i Lighedens Navn kræver alt oplyst. Jeg forstaaer det ikke. Er det ikke ligesom en dygtig Skuespiller, der maaske for at lede Opmærksomheden bort fra sig selv angriber andre, eller ligesom andre Folk, naar de selv føler sig stærkt truet, angriber andre? Er det den samme Taktik, som her skal benyttes overfor dette? Derfor vil jeg bede det ærede Medlem, om han ikke vil se paa sine egne Forhold, se paa, hvad han vidste i de Aar, om han vidste alt det, han nu forlanger, andre